ΕΤΟΣ Α. ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΤΗΝ 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1875. ΑΡΙΘ. 19.

ΗΛΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐτησία διὰ μὲν τοὺς ἐνταῦθα κ. κ. συνδρομητὰς δρ. Ν. Δ. 12.
Ἑξαμηνιαία » » » 6.
Διὰ τοὺς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 18.

«Πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον.» (Πλάτων.).

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ πᾶσαν εἰδοποίησιν μέχρι τῶν δέκα στίχων δραχμὰς. 3.
Διατριβαὶ καὶ δικαστικαὶ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Η ΕΝ ΒΟΝΝΗ ΣΥΝΟΔΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Β'.

Ὡς οἱ πάντες ἐξεύρετε συνεννόησίς τις ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπῆλθέ ποτε καὶ ἐπὶ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδου. Ἰωάννης ὁ ἐκ Μοντενήγρου προσεπάθησε κατ' αὐτὴν νὰ ποδείξῃ διὰ μακρῶν, ὅτι οὐδεμία κατ' οὐσίαν διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Filioque καὶ τοῦ διὰ τοῦ Υἱοῦ, καθόσον καὶ ὑπὸ τὴν μὲν καὶ ὑπὸ τὴν δὲ ἔκφρασιν δύναταί τις ἐν τέλει νὰ νοήσῃ τὸ αὐτό. Εἰς ταῦτα ὅμως ἀντεῖπεν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἰδίᾳ ὁ πολὺς Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς διισχυριζόμενος ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν ἔκφρασιν αὐτῶν νοοῦσιν ἁπλῶς τὴν ἐν χρόνῳ ἀποστολὴν τοῦ Πνεύματος, οὐχὶ δὲ καὶ ἀΐδιόν τινα σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Υἱόν, καθ' ἣν νὰ ἦναι ἡ ὕπαρξις αὐτοῦ καὶ ἐκ τούτου, ὡς δοξάζουσιν οἱ Λατῖνοι. Δυστυχῶς οἱ ἡμέτεροι ἐξηναγκάσθησαν τότε νὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς συμφωνίαν δῆθεν ἐν τῇ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος διαφορᾷ, ἥτις ὅμως πράγματι οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἢ ἁπλῆ ὑποταγὴ τῶν ἡμετέρων εἰς τὰ δεδογμένα τοῖς Δυτικοῖς. Διὰ τοῦτο ὅμως ἐπῆλθεν εἶτα ἡ παρ' ἡμῖν ἀντίδρασις κατὰ τῆς ψευδοῦς ἐκείνης ἑνώσεως, ἡ δὲ ἐκκλησία ἡμῶν ἔμεινε πιστὴ ἀείποτε εἰς τὴν δόξαν, ἣν ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπεστήριξε Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ καθ' ἣν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγ. ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον πέμπεται διὰ τοῦ Υἱοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἡ μόνη δὲ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὸ δεύτερον ἐν τῇ Τριάδι πρόσωπον εἶναι ὅτι ἀμφότερα τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν, τὸν Πατέρα. Πλὴν κατὰ τὴν σήμερον κοινὴν συνεδρίασιν παρεδεξάμεθα νὰ μὴ ληφθῇ διόλου ἐν ὄψει ἡ μετὰ ταῦτα θεολογία ἀμφοτέρων τῶν ἐκκλησιῶν, νὰ ἐπιστρέψωμεν δὲ ἑκατέρωθεν εἰς τοὺς ἀρχαίους πατέρας τοὺς ἀκμάσαντας πρὶν ἢ ἀναφανῇ ἡ διαφορὰ τοῦ Filioque καὶ κατ' αὐτοὺς καὶ μόνους νὰ ὁρίσωμεν τὴν περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος διδασκαλίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνήλθομεν ἡμεῖς νῦν ἐνταῦθα, εὐτυχῶς δὲ κατωρθώσαμεν μέχρι τοῦδε νὰ ἐξετάσωμεν ἀρκετὰ χωρία τῶν πατέρων οὕτως ὥστε καὶ ἂν μὴ δυνηθῶμεν αὔριον κατὰ τὴν κοινὴν συνεδρίασιν νὰ ὑποβάλωμεν ἓν τελικὸν συμπέρασμα τῆς ἐπὶ τούτων ἐρεύνης, θὰ ἔχωμεν ὅμως ἐξάπαντος νὰ ἐμφανίσωμέν τι. Τοῦτο δὲ θὰ ἦτο, ἐὰν πρῶτον μὲν ἐφροντίζομεν νὰ ποδείξωμεν ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν πατέρων, ἃς σήμερον ἐξητάσαμεν, ὅτι τὸ Filioque εἶναι ἀποβλητέον, καθόσον οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πατράσι διδάσκεται ὅτι αὐτὴ ἡ ὕπαρξις (Existens) τοῦ ἁγ. Πνεύματος εἶναι καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, τοῦθ' ὅπερ θέλουσι νὰ δηλώσωσιν οἱ Δυτικοὶ διὰ τοῦ Filioque· δεύτερον δὲ ἐὰν παρετηροῦμεν ὅτι τινὲς τῶν πατέρων ἀποδέχονται μόνον μεσιτείαν τινὰ τοῦ Υἱοῦ μεταξὺ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος κατὰ τὴν ἐκπόρευσιν τούτου.— Πιστεύω ὅτι τοιοῦτο συμπέρασμα θὰ συνήγαγεν ἕκαστος ἡμῶν ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν πατέρων, περὶ ὧν σήμερον ἦτο ἡ ἔρευνα, τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο δυνάμεθα κάλλιστα νὰ ἀνακοινώσωμεν καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν αὔριον κατὰ τὴν κοινὴν συνεδρίασιν, ἀφίνοντες ἔτι ἀόριστον, τί πρέπει νὰ νοήσωμεν ὑπὸ τὴν μεσιτείαν τοῦ Υἱοῦ, διότι σήμερον οὐδεὶς χρόνος ὑπολείπεται ἡμῖν πλέον (ἦτο ἤδη ὥρα 9 μ. μ.) νὰ συσκεφθῶμεν περαιτέρω περὶ τούτου. Φρονῶ δὲ ὅτι οὕτω πως οὐ μόνον τὴ ὑπόσχεσιν, ἣν σήμερον δημοσίᾳ ἐδόκαμεν, θὰ ἐτηροῦμεν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐδεικνύομεν ὅτι οὐδαμῶς ἀποφεύγομεν τὴν συζήτησιν, δὲν θὰ ἐποιοῦμεν δὲ καὶ ἓν κατεσπευσμένον διάβημα προτείνοντες μόνον τὸ διὰ τοῦ Υἱοῦ, ὅπερ οὕτως ἁπλῶς εἰρημένον ῥαδίως ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ ὑπὸ τῶν Δυτικῶν, εἰς οὓς καὶ οὕτως ἀφίεται ἐλεύθερον, ἐὰν θέλωσι, νὰ νοῶσιν ὑπ' αὐτὸ ὅ,τι καὶ ὑπὸ τὴν μέχρι τοῦδε ἔκφρασιν αὐτῶν, ὑπὸ τὸ Filioque.

Οἱ πλεῖστοι εἶχον τὴν αὐτὴν περίπου πρὸς ἐμὲ γνώμην, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς πρότασίν τινα ἣν ἀρχῆθεν εἶχε ποιήσῃ ὁ Κ. Ὀσσίνιν καὶ καθ' ἣν ἔπρεπε τὸ πρῶτον νὰ λαλήσῃ οὗτος τῇ ὑστεραίᾳ βραχέα τινά, τὸ μὲν καταδεικνύων τὸν λόγον, δι' ὃν ἡμεῖς οὐδαμῶς ἠδυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἐν ὄψει τὰ χωρία τῶν πατέρων, ἅτινα ὑπέβαλεν ἡμῖν ὁ Κ. Δοιλλίγγερος ἐν γερμανικῇ μεταφράσει καὶ ἄνευ παραπομπῶν, τὸ δὲ ἐξηγῶν ἱστορικῶς ὅτι καὶ ἄν τινα χωρία ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς πατράσι τοῦ δ' καὶ ε' αἰῶνος, κατὰ τὸ φαινόμενον ὑποστηρίζοντα τὴν περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος δόξαν τῶν Λατίνων, ταῦτα ὅμως θὰ εὕρῃ τις κατ' οὐσίαν συμφωνοῦντα πρὸς τὴν τῶν Ἀνατολικῶν διδασκαλίαν, ἐὰν θεωρήσῃ αὐτὰ ἐκ τῆς πρεπούσης ἱστορικῆς περιωπῆς. Μετὰ τὸν Κ. Ὀσσίνιν ἀπεφασίσθη νὰ λάβωσι τὸν λόγον δύο τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες διὰ τῶν χωρίων τῶν πατέρων νὰ ἀναπτύξωσι καὶ ὑποστηρίξωσιν ὅ,τι πρότερον ὑπεδήλωσα, οὕτω δὲ διελύθη καὶ ἡ κατ' ἰδίαν αὕτη τῶν Ἀνατολικῶν συνεδρίασις.

Συγχρόνως τοῖς Ὀρθοδόξοις εἶχον συνέλθει, καθ' ἃ εἶχε προαναγγείλῃ σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ Κ. Δοιλλίγγερος, περὶ τὴν 4 ὥραν μ. μ. εἰς συνεδρίασιν ἐν τῇ διὰ μουσικὰς ἀσκήσεις αἰθούσῃ τοῦ πανεπιστημίου οἱ Παλαιοκαθολικοὶ μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν. Δυστυχῶς ἕνεκα τῆς ἡμετέρας συνεδριάσεως δὲν ἠδυνήθην νὰ παρευρεθῶ ὁ ἴδιος εἰς αὐτὴν, οὐδὲν ἧττον ὅμως εἶμαι εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσω ὑμῖν βραχέα τινὰ καὶ περὶ αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει σημειώσεων, ἃς εἶχε τὴν καλωσύνην νάμοι μεταδώσῃ φίλος μού τις μετασχὼν αὐτῆς. Ἐν πρώτοις ἀνέγνω ὁ Κ.

Δ. δύο ἐξ' Ἀγγλίας ἐπιστολὰς, ἃς ἀπηύθυναν πρὸς τοὺς μετασχόντας τῆς συνεντεύξεως ὁ Κ. Γλάδστων καὶ ὁ τοῦ Winchester ἐπίσκοπος Κ. Δρ. Browne Ὁ πρῶτος ἐπανελάμβανεν ἐν συντόμῳ ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἔγραψε περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἐξέφραζε δὲ ἐν τέλει τὰς ἐνδομύχους αὐτοῦ εὐχὰς ὑπὲρ τῆς κατευοδώσεως τοῦ ἔργου τῆς συνεντεύξεως. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος τοῦ Winchester, ὃς τὸ ἔτος τοῦτο ἐκωλύθη δυστυχῶς ἵνα μεταβῇ εἰς Βόννην, ἐποιεῖτο λόγον διὰ μακρῶν περὶ τῶν τριῶν ζητημάτων, ἅτινα, ὡς ὑπέθετεν, ἔμελλον νὰ ὦσι νῦν τὰ κύρια ἀντικείμενα τῆς συνεντεύξεως, ἤτοι περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος, περὶ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν ἐν τῇ Ἀγγλικανῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ περὶ τῆς ἐπικλήσεως τῶν ἁγίων. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ἐμμένει ἔτι καὶ νῦν ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὴν προσομολογίαν, ἣν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐποιήσαντο οἱ Δυτικοὶ τοῖς Ἀνατολικοῖς καὶ καθ' ἣν ἡ προσθήκη τοῦ Filioque πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ νομίμως γενομένη· οὐδὲν ἧττον ὅμως φρονεῖ ὅτι κατ' οὐσίαν ἡ δόξα τῶν Δυτικῶν εἶναι ἐπίσης ὀρθόδοξος, ὡς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν. Ἡ τελευταία τούτων προεξαίρει ἰδίᾳ τὴν θείαν μοναρχίαν, τὴν μίαν πηγὴν ἐν τῇ θεότητι (unus Fons Peitatis), ἡ πρώτη ὅμως τὴν ἀΐδιον σχέσιν τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ἡ ἐν Τήνῳ Καθολικὴ μονὴ τῶν ΟΥΡΣΟΥΛΙΝΩΝ.

—o—

Ἐν τῇ Ξυνάρᾳ χωρίῳ τῆς Τήνου, ὑπὸ δυτικῶν κατοικουμένῃ, ἑδρεύει συνήθως ὁ ἐν Τήνῳ Καθολικὸς Ἐπίσκοπος. Ἐν δὲ τέταρτον μακρὰν τῆς Ξυνάρας κεῖνται τὰ Λουτρὰ, χωρίον ἐν ᾧ ὑπάρχει Μονὴ δυτικῶν Καλογραιῶν, τῶν Οὐρσουλινῶν λεγομένη, ἔνθα συνέστη καὶ συντηρεῖται πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τῆς δυτικῆς Προπαγάνδας, Σχολὴ, ἧς ἔφορος μὲν εἶναι ὁ Καθολικὸς ἐπίσκοπος, διευθύνουσι δὲ καὶ διδάσκουσιν ἐν αὐτῇ αἱ τῆς εἰρημένης Μονῆς Καθολικαὶ Καλογραῖαι.

Εἰς ταύτην τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Σχολὴν φοιτῶσιν ἐκτὸς τῶν ἐν Ξυνάρᾳ καὶ τοῖς Λουτροῖς κορασίων, καὶ ἄλλα ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Τήνου χωρίων καὶ κωμοπόλεων. Οὐ μόνον δὲ καθολικῶν, ἀλλὰ καὶ ὀρθοδόξων τέκνα, καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἰδίως ἐκ Σύρου, πρὸς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος φοιτῶσι Καλογραίας.

Καὶ δὲν ἔχει μὲν ἡ Σχολὴ τι τὸ σπουδαῖον, οὐδ' ἐπαγγέλλεται διανοητικήν τινα ἰδιαιτέραν ταῖς φοιτώσαις ἀνάπτυξιν· τοὐλάχιστον διὰ τὰς νεάνιδας τῆς Σύρου καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, ἔνθα ὑπάρχουσι παρθεναγωγεῖα, ἐν οἷς ἡ ἐγκύκλιος διὰ τὰς γυναῖκας παίδευσις εὑρίσκεται δαψιλὴς, παντάπασιν ἀνωφελὴς καὶ ἄσκοπος ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποβαίνει Σχολή. Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τι τὸ ἑλκῦον καὶ χρησιμεῦον τοῖς ἁπλουστέροις ὡς δέλεαρ, καὶ τοῦτο εἶναι τὰ λεγόμενα χειροτεχνήματα καὶ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἡ διδασκαλία.

Τῷ ὄντι πολλοὶ τῶν γονέων, καὶ μάλιστα τῶν περὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ πράγματα ἀπείρως ἐχόντων, τοσοῦτον ἐσφαλμένας ἔχουσιν ἰδέας περὶ τῆς ἀληθοῦς καὶ Ἑλληνοπρεποῦς τῶν τέκνων αὐτῶν μορφώσεως, ὥστε σεμνύνονται ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν θυγατράσιν ὅταν αὗται ψελλίζωσιν ἁπλῶς λέξεις τινὰς Γαλλικὰς καὶ φράσεις, ἢ ἐπιδεικνύωσιν ἓν, ὅσον ἀπειρόκαλον καὶ ἄχρηστον, τόσῳ πολυδάπανον καὶ κοπιῶδες χειροτέχνημα, ἀδιαφοροῦντες ἂν αὗται ἀγνοοῦσι νὰ γράψωσιν ἁπλουστάτην οἰκογενειακὴν ἐπιστολὴν, ἢ δὲν γινώσκουσι ποῦ κεῖνται αἱ Ἀθῆναι.

Καὶ τί λέγομεν; μήπως ὀλίγοι ὑπάρχουσιν οἵτινες καὶ αὐτοὺς τοὺς υἱούς των ἀποσπῶντες ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῶν Γυμνασίων, ἔνθα διὰ τῆς ἐγκυκλίου Ἑλληνικῆς παιδεύσεως πρόκειται νὰ μορφωθῶσι καὶ ἀνθρωπισθῶσι, πέμπουσιν αὐτοὺς εἰς τὰ εὐτελέστερα τῆς Μασσαλίας π. χ. σχολεῖα, μόνον πρὸς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐκμάθησιν; εἶτα δὲ ἀσπάζονται αὐτοὺς ἐπανακάμπτοντας ἐκεῖθεν, ἀπομαθόντας μὲν καὶ ὅ,τι ἐγίνωσκον, ἀλλ' ὅμως ψελλίζοντας ὀλίγα Γαλλικὰ, καὶ δι' αὐτῶν τὴν ματαιότητα τῶν γονέων ἱκανοποιοῦντας;

Καὶ ἐν τούτοις, ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος Σχολῇ τῶν Οὐρσουλινῶν, καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα Γαλλικὰ, ὡς παρὰ εἰδικωτάτου λογίου ἐμάθομεν καὶ παρὰ πάντων δὲ φημιζόμενον ἀκούομεν, καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα Γαλλικὰ προσφέρονται ταῖς Ἑλληνίσι παρὰ τῶν καθολικῶν μοναχῶν ὡς ἄνθη περιέχοντα ὄφιν ἢ δηλητήριον.

Ἡ Σχολὴ αὕτη δηλαδὴ καὶ περ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατείᾳ ὑπάρχουσα, δὲν ἀκολουθεῖ τοὺς τῶν Σχολείων τοῦ Κράτους κανονισμοὺς, οὐδὲ συμμορφοῦται πρὸς τοὺς περὶ τούτων νόμους, ἀλλ' ἔχει ἰδιόρρυθμον ὅλως καὶ ἄσκοπον καὶ ἐπιβλαβῆ δι' Ἑλληνόπαιδας ὀργανισμόν· οὐδὲ δύναταί τις ἐνταῦθα νὰ παραβάλῃ αὐτὴν, ὑπὸ κύκλον στενότερον, πρὸς τὰς ἀλλαχοῦ τοῦ Κράτους τοιαύτας ἀλλοεθνῶν Σχολὰς, τὰς μὴ συμμορφουμένας καὶ ταύτας πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἀλλ' ὅμως γνωστὸν ἐχούσας τῆς συστάσεώς των σκοπὸν· μολονότι δὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐδέησε νὰ ἐπέμβῃ ἄλλοτε ἐφ' ὁμοίας περιστάσεως καὶ ἐν Κερκύρᾳ ἡ Κυβέρνησις.

Ναὶ, ἀληθῶς, αἱ τῆς Μονῆς τῶν Οὐρσουλινῶν μοναχαὶ ἐν λήγοντι 19ῳ αἰῶνι, ὅτε ἡ ἀνεξιθρησκεία ἀποτελεῖ καὶ ἀναγνωρίζεται σπουδαῖον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀναγκαῖον στοιχεῖον, εὑρισκόμεναι εἰς οἷαν εὑρίσκετο ἡ ἀνθρωπότης πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν κατὰ τὸν μεσαίωνα δεισιδαιμονίαν καὶ φανατισμὸν, ἅπερ ἡ σημερινὴ ἀνθρωπίνη ἀνάπτυξις οὐδαμῶς ἐπιτρέπει, καταγίνονται εἰς προσηλυτισμοὺς ματαιοσπουδοῦσαι, καὶ μόνον κύριον αὐτῶν μέλημα ἔχουσαι τὸ πῶς νὰ μεταστήσωσιν εἰς τὸ Δυτικὸν δόγμα τὰ τῶν Ὀρθοδόξων κοράσια, νομίζουσαι ἴσως ὅτι τοιουτοτρόπως διασώζουσι ταῦτα ἐκ τῆς γεέννης καὶ τῆς Κολάσεως, αὐξάνουσι δὲ καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ἑαυτῶν δόγματος.

Καὶ ἂν μὲν ἕως ἐδῶ περιωρίζετο τὸ κακὸν, ἠθέλαμεν ἐπενέγκει παρατηρήσεις μετριωτέρας, καὶ ἁπλῶς τὸν κατὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ νόμον τοῦ Κράτους ἐπικαλεσθῆ. Ἄλλως οὐδεὶς ὑπάρχει σπουδαῖος ἐκ τοῦ προσηλυτισμοῦ κίνδυνος διότι καὶ γνωστὸν εἶναι καὶ οἱ αἰῶνες ἀπέδειξαν, ὅτι κατὰ τῆς εἰς τὰ πάτρια δόγματα τῶν Ἑλλήνων ἐπιμονῆς οὐδ' οἱ φοβερώτεροι ἴσχυσαν τύραννοι· αἱ δὲ κατὰ καιροὺς μάλιστα τοιαῦται προσηλυτικαὶ ἐνέργειαι, ἔδειξαν ὅτι οἱ Ἕλληνες τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἐθνισμὸν ἀχώριστον ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας νομίζουσιν· οὐδ' ἠννόησαν καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν φερ' εἰπεῖν, ἐλευθέραν, ὑπὸ τὴν θρησκευτικὴν πίεσιν τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου, ἢ τὴν Πελοπόνησον ἄνευ Τούρκων ὑπὸ τὸν ἅγιον Μάρκον τῆς Βενετίας.

Ἀλλ' αἱ ἐν Τήνῳ καλογραῖαι προβαίνουσι καὶ περαιτέρω· διότι, ἵνα ἐπιτύχωσι τῆς ἄγρας διεγείρουσιν οἰκογενειακὰ σκάνδαλα μεταξὺ τῶν τέκνων καὶ τῶν γονέων, καὶ διαβάλλουσι σὺν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν οἰκογένειαν, καὶ διαστρέφουσι τὸν νοῦν καὶ τὴν θέλησιν τῶν κορασίων, καὶ ἐπὶ τέλους ἀποσπῶσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τῶν γονέων, καὶ θύουσιν εἰς τοὺς βωμοὺς τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῆς πλάνης, οὐδ' αὐτῆς τῆς ὑγείας καὶ ἴσως καὶ οὗ τινος ἄλλου ἔχει τις πολυτιμότερον ἐν τῷ κόσμῳ μὴ φειδόμεναι.

Καὶ τὶς δὲν ἤκουσεν ἄχρι τοῦδε τὰς τοιαύτας ἀναξίας τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ πράξεις τῶν ἐν Τήνῳ Καλογραιῶν, ἢ δὲν ἔμαθε τὰς προσφάτους αὐτῶν προσηλυτικὰς ἐνεργείας ἐπὶ τῆς γνωστῆς συγγενοῦς ἑνὸς ἀντιπροσώπου ξένης Δυνάμεως τῆς καλῆς καὶ ὡραίας Μαλβίνας περὶ ἧς μετὰ θλίψεως πληροφορούμεθα, ὅτι εἰσῆλθε μὲν εἰς τὴν Σχολὴν ἐκείνην, οὐδέποτε δ' ἐξελεύσεται, ὅπως ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ μυθευομένου λέοντος, πολλὰ μὲν ἐφαίνοντο τῶν εἰσιόντων τὰ ἴχνη, πάνυ δ' ὀλίγα ἢ οὐδαμῶς τὰ τῶν ἐξιόντων;

Ἤδη δ' ἀνῆλθε τῶν ἐν Τήνῳ Οὐρσουλινῶν Καλογραιῶν ἡ σκανδαλώδης καὶ ἀντικοινωνικὴ διαγωγὴ εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον. Ἀναφανδὸν πλέον προσηλυτίζουσι καὶ ἀνέδην, τῶν ὀρθοδόξων τὰ τέκνα, τὰ εἰς τὸν βηλὸν τῆς Σχολῆς αὐτῶν ἅπαξ πατήσαντα. Ναὶ, μέγας γίνεται κατ' αὐτὰς θόρυβος ἐν Ἑρμουπόλει, ὡς ἂν ἐζῶμεν ἐν πόλει ἔνθα ἁρπάζονται, καθ' ἅπερ ὁ ὄχλος πιστεύει, παῖδες χρησιμεύοντες πρὸς κόρεσιν Ἑβραίων τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκμυζώντων. Αἱ Οὐρσουλῖναι τῆς Τήνου μοναχαὶ ἀπεπλάνησαν ἐν Τήνῳ ὀρφανὴν κόρην, αὐταῖς πρό τινων ἐτῶν ἐμπιστευθεῖσαν, καὶ εἰς τὰ δόγματα τῆς Καθολ. ἐκκλησίας αὐτὴν προσηλύτισαν, καὶ ἐπλήρωσαν αὐτὴν κτηνώδους φανατισμοῦ, καὶ θρησκομανίας. Ὅπως δὲ φθάσωσιν εἰς τὸ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα τοῦτο, καὶ διήγειραν αὐτὴν κατὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοφίλων της, καὶ τὴν ἔπεισαν ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ἰδία, ὑπόκειται εἰς νόσον ἀνίατον, τὴν φθίσιν, καὶ δὲν μένει ἑπομένως αὐτῇ εἰμὴ ἡ ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς ἐνέργεια τῆς ψυχικῆς αὐτῆς σωτηρίας, εἰς ἣν μόνον διὰ τῆς καθολικῆς θύρας δύναται νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ κόρη αὕτη εἶναι ἡ Μαρία Πούρπουρα ἣν ἐλθοῦσαι εἰς Σῦρον αἱ Οὐρσουλῖναι, μάχονται πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῆς παιδὸς καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς, καὶ μικροῦ δεῖν διέσπων αὐτὴν ὡς τὸν Πενθέαι αἱ Μαινάδες ἢ αἱ κῦνες τὸν Ἀκταίονα.

Διὸ δὴ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησ. καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅπως λάβῃ τὰ δέοντα μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ἐπικαλούμεθα δὲ καὶ τὴν προσοχὴν τῆς ἐν Τήνῳ Καθολικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἥτις βεβαίως γινώσκουσα τὰς προόδους τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς ἀνεξιθρησκείας τὰ ἀγαθὰ, βλέπουσα ὅτι πανταχοῦ γῆς μεγάλη γίνεται τῶν χριστι-

ανικῶν λαῶν κίνησις πρὸς κοινὴν συνεννόησιν καὶ ἀγάπην καὶ ἕνωσιν, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἀρέσκεται βεβαίως βλέπουσα νὰ γεννῶνται σκάνδαλα οὐ μόνον μεταξὺ δμοφίλων καὶ δμοεθνῶν Ἑλλήνων Ἀνατολικῶν καὶ Καθολικῶν διὰ τοιαύτας ἀσκόπους καὶ ἀστόχους προσηλυτικὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ ἡ σπουδαιοτέρα βάσις τῆς κοινωνίας, ἡ οἰκογένεια, διὰ τῶν Οὐρσουλινῶν νὰ ταράσσηται.

* * *

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀναπαυθεῖσα ἡ Βουλὴ διὰ τὴν τοῦ πρίγκηπος ἔλευσιν, συνῆλθε τῇ 9 τρέχοντος ὅπως προβῇ εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας.

Μετὰ δὲ τὴν κύρωσιν τῶν πρακτικῶν ὁ προσωρινὸς τῆς Βουλῆς πρόεδρος κ. Δ. Χρηστίδης καλέσας εἰς τὴν ἕδραν τοῦ προέδρου τὸν προσωρινὸν ἀντιπρόεδρον κ. Δ. Καλλιφρονᾶν ἀνῆλθε τὸ βῆμα καὶ ἔδωκεν εὐθύνας τῶν πεπραγμένων κατὰ τὴν προσωρινήν του προεδρείαν. Μετὰ δὲ τοῦτο ὁ κ. Θ. Ζαήμης ἀναστὰς ἀπὸ τῆς θέσεώς του προέτεινε νὰ ἐκφράσῃ ἡ Βουλὴ τῷ κ. Χρηστίδῃ τὰς εὐχαριστίας της. Τοῦτο δ' ἀποδεχθείσης τῆς Βουλῆς, ὁ προεδρεύων προσεκάλεσε τοὺς βουλευτὰς πρὸς ἐκλογὴν τοῦ προέδρου.

Ἀνεδείχθη λοιπὸν δριστικὸς τῆς βουλῆς πρόεδρος διὰ ψήφων 136 εὑρεθεισῶν 17 λευκῶν, ὁ κ. Α. Κουμουνδοῦρος βουλευτὴς Μεσσήνης, ὅστις καταλαβὼν τὴν θέσιν αὐτοῦ προσεφωνήσατο τῇ Βουλῇ ὡς ἑξῆς.

Κύριοι.

«Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιεβάλετε. Τὴν νέαν πολιτικὴν μεταβολὴν, ἥτις σκοπὸν εἶχε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Βουλὴν τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα κατὰ νόμον ἀνήκουσιν εἰς αὐτὴν, καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποῖα κατὰ νόμον ἐπίσης ἀνήκει εἰς αὐτὴν, ὀφείλομεν πρῶτοι ἡμεῖς νὰ ἐννοήσωμεν καὶ ἐκτιμήσωμεν. Ἡ παρελθοῦσα κυβέρνησις προσεπάθησε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Βουλὴν ἁπλοῦν δορυφόρον Κυβερνητικόν, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς ἕδρας τοῦ Προεδρείου ἔσπευσε νὰ φέρῃ ὅ,τι πειθήνιον καὶ ὅ,τι εὐάλωτον. Διὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς Βουλῆς ἤλπιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τῶν σκοπῶν της. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ ἐπανορθώσωμεν ἄρδην τὸ κακὸν τοῦτο, ἡ μὲν Βουλὴ διὰ συμπεριφορᾶς φιλονόμου, σοβαρᾶς καὶ ἀξιοπρεποῦς, τὸ δὲ Προεδρεῖον, ἐμπνεόμενον ἀπὸ τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα ταῦτα καὶ ἀποδεικνύον, ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸ σαθερὸν φρόνημα τῆς Βουλῆς, τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ ἀνεξάρτητον, οὕτω δὲ νὰ ἀποκαταστᾶθῇ ἡ θέσις τοῦ Προέδρου αὐτῆς θέσις προξενοῦσα τιμὴν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ καταλάβωσι τὰς ὑψηλοτέρας ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσεις. Ἰδοὺ κύριοι, τὰ αἰσθήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐνεπνεόμην, ὅτε ἐδέχθην τὴν ὑποψηφιότητα, τὴν ὁποίαν οἱ κύριοι βουλευταὶ μ' ἔκαμαν τὴν τιμὴν νὰ μοὶ προσφέρωσι, τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ προέδρου.

Εἰς τὸ μέλλον κύριοι. ἡ συμμετοχὴ, ἡ ἐπίδρασις ἡμῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ τόπου θέλει εἶσθαι πραγματική, θετική. Ἀλλ' ὅσον μεγάλη εἶναι ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν, τοσούτῳ μεγάλη θέλει εἶσθαι καὶ ἡ εὐθύνη ἡμῶν. Πρόκειται νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα, ἐὰν τὰ ἐλεύθερα πολιτεύματα, ἐὰν τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα δύναται νὰ δώσῃ Κυβέρνησιν καὶ διοίκησιν ἀγαθήν. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐφθάσαμεν, κύριοι, μετὰ πάλην καὶ ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι ἀντήχησαν καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων ἡμῶν. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νέον, εἶναι ζήτημα τῶν αἰώνων, τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἐλύθη ἐπιτυχῶς, ὅπου τὸ γενικὸν συμφέρον προεξάρχει τοῦ ἀτομικοῦ καὶ ὅπου ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ τὰ εὐτελῆ πάθη ὑπετάχθησαν εἰς τὰς γενικὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος.

Ἐλπίζω, κύριοι, ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ θέλομεν λύσει θριαμβευτικῶς καὶ ὅτι θέλομεν παραδώσει τὰ ὀνόματα ἡμῶν εἰς τὰς εὐλογίας καὶ ὄχι εἰς τὰς ἀρὰς τοῦ ἔθνους. Τὸ πᾶν ἐξήρτηται ἐξ ἡμῶν καὶ ἐκ τῆς διαγωγῆς ἡμῶν.»

Μετὰ ταῦτα δὲ ἡ Βουλὴ προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροέδρων καὶ γραμματέων αὐτῆς, ἀναδείξασα ἀντιπροέδρους μὲν τοὺς κ. κ. Ε. Κρεστενίτην βουλευτὴν Ἠλείας, Ν. Καράπαυλον βουλευτὴν Πυλίας καὶ Ν. Σοῦτσον βουλευτὴν Σύρου, γραμματεῖς δὲ τοὺς κ. κ. Φ. Βάρβογλην βουλευτὴν Μαντινείας, Β. Πήλλικαν βουλευτὴν Ἰθάκης, Δ. Διαμάντην βουλευτὴν Θηβῶν καὶ Β. Βουδούρην βουλευτὴν Χαλκίδος.

Τὰ 17 λευκὰ ψηφοδέλτια ἀνῆκον εἰς τὸ κόμμα τοῦ κ. Τρικούπη. Τὴν δ' ἐκλογὴν τοῦ κ. Κουμουνδούρου ὑποστήριξεν ἡ ἡνωμένη τῶν τριῶν ἀρχηγῶν ἀντιπολίτευσις. Μετ' αὐτῶν δ' ἐψηφοφόρησαν καὶ οἱ Βουλγαρικοὶ Σ. Ζερβὸς, Ι. Μπόγδανος καὶ Μ. Κανελλόπουλος, ἅπαντες οἱ φίλοι τοῦ κ. Βαλαωρίτου καὶ οἱ κ. κ. Τ. Φιλήμων καὶ Χ. Χοϊδᾶς. Ὁ κ. Θ. Δεληγιάννης μετὰ τῶν φίλων του ἀπεχώρησε τῆς ψηφοφορίας.

Τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τὴν μεσημβρίαν τῆς παρασκευῆς καὶ ἀνήγγειλε κατὰ τὸ σύνηθες τὴν συγκρότησιν τοῦ σώματος.

Τὸ Σάββατον δὲ συνεδριάσασα ἡ βουλὴ προέβη εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν. Ὡς γνωστὸν, ὅμως εἰς τὰς ἐπιτροπὰς ταύτας λαμβάνει μέρος καὶ ἡ μειοψηφία ἤτοι ἡ ἀντιπολίτευσις, τὴν μειοψηφίαν ὅμως ταύτην ἀπετέλει νῦν ἡ μία ἐκ τῶν τριῶν μερίδων τῆς τέως ἀντιπολιτεύσεως, ἡ τοῦ κ. Δεληγεώργη.

Τῇ 11ῃ δ' ὥρᾳ π. μ. τῆς Κυριακῆς ὁ κ. Κουμουνδοῦρος προσεκλήθη ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως μεθ' οὗ συνδιελέχθη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν Τῇ 4ῃ δ' ὥρᾳ μ. μ. τῆς Δευτέρας ὁ γραμματεὺς τῆς Α. Μ. μεταβὰς ἐνεχείρισε τῷ κ. Κουμουνδούρῳ ἐπιστολὴν τῆς Α. Μ. δι' ἧς τῷ ἀνέθετε τὴν ἐντολὴν νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον. Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἀμέσως συνεσκέφθη μετὰ τῶν κ. Ζαήμη καὶ Δεληγεώργη, δίς. Μεθ' ὃ τὴν 11ην π. μ. τῆς τρίτης ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ γενομένης τῆς προσηκούσης μετὰ τοῦ Βασιλέως συνεννοήσεως, ἀπεφασίσθη ἵνα τὴν Τετάρτην ὑποβληθῇ ὁ καταρτισμὸς τῆς Κυβερνήσεως.

Προχθὲς δὲ Τετάρτῃ (15 τρέχοντος) ἀνηγγέλθη τηλεγραφικῶς ὁ σχηματισμὸς τοῦ νέου ὑπουργείου ὡς ἑξῆς.

Ὁ κ. Ἀ. Κουμουνδοῦρος βουλευτὴς Μεσσήνης, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, Ἀ. Κοντόσταυλος βουλευτὴς Καρυστίας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Σ. Καραϊσκάκης βουλευτὴς Εὐρυτανίας ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Γ. Μίλησις βουλευτὴς Ἐρμιονίδος ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, Ι. Παπαζαφειρόπουλος βουλευτὴς Μαντινείας ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Ἀ. Αὐγερινὸς βουλευτὴς Ἠλείας ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν καὶ Σ. Σωτηρόπουλος, βουλευτὴς Τριφυλλίας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

— Ἐξ αὐτῶν δ' ὁ μὲν κ. Α. Κουμουνδοῦρος ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῷ 1857, τῷ 1862, τῷ 1863 δὶς καὶ τῷ 1864. πρωθυπουργὸς δὲ τῷ 1865, καὶ πάλιν τῷ 1865, 1867 καὶ 1871· ὁ κ. Σ. Σωτηρόπουλος ὑπουργὸς τῷ 1864, 1865 δὶς, 1866 καὶ 1871· ὁ κ. Ἀ. Αὐγερινὸς τῷ 1864, 1869 καὶ 1871· ὁ κ. Ι. Παπαζαφειρόπουλος τῷ 1863, 1864 καὶ 1871· οἱ δὲ κ. Μίλησις καὶ Σ. Καραϊσκάκης τὸ πρῶτον ἤδη περιβάλλονται τὸ ὑπουργικὸν ἀξίωμα.

— Ἐκ τῶν σημερινῶν ὑπουργῶν δύο μὲν οἱ κ. Αὐγερινὸς καὶ Παπαζαφειρόπουλος ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ζαήμη ἐν τῇ Βουλῇ ἀρχηγουμένην μερίδα τῆς πρώην ἀντιπολιτεύσεως, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὴν τοῦ κ. Κουμουνδούρου. Εἰσὶ δὲ πέντε μὲν Πελοποννήσιοι, εἷς Στερεοελλαδίτης, εἷς Νησιώτης καὶ Ἑπτανήσιος οὐδείς.

— Καθ' ἃ διαδίδεται πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἀντὶ τοῦ κ. Α. Κουμουνδούρου ἀναλαβόντος τὴν προεδρείαν τῆς Κυβερνήσεως, ἐκλεχθήσεται ὁ κ. Θ. Ζαήμης.

— Μετ' εὐχαριστήσεως γνωστοποιοῦμεν ὅτι τῇ προθυμίᾳ τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν ἤρξατο ἡ ἐπισκευὴ τῶν τε ποινικῶν καὶ πολιτικῶν ἐνταῦθα φυλακῶν, προϋπολογισθεισῶν πεντακισχιλίων μὲν δραχμῶν διὰ τὰς πρώτας, πεντακοσίων δὲ διὰ τὰς δευτέρας.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Ταμίου τοῦ ἐνταῦθα τελωνείου κ. Γ. Περίδου μετὰ τῆς χαριτοβρύτου καὶ πολυφέρνου δεσποινίδος Θ. Π. Περίδου. Ὁ «Ἥλιος», συγχαίρων τοῖς φίλοις νυμφίοις εὔχεται αὐτοῖς μακροβιότητα καὶ εὐδαιμονίαν.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὁ δικηγόρος κ. Ἀντώνιος Πρεζάνης διωρίσθη Σύνεδρος τοῦ ἐνταῦθα Κακουργοδικείου, ἀντὶ τοῦ κ. Βοκοτοπούλου ἀπαλλαγέντος.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο ἡ κλήρωσις τῶν ἐνόρκων τοῦ ἐνταῦθα Κακουργιοδικείου, τὴν δευτέραν δ' ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι καὶ ἄχρι τοῦδε ἐδικάσθησαν οἱ ἑξῆς κατηγορούμενοι.

1) Ν. Α. Μεταξᾶς, ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου γενομένῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅστις ἀπηλλάγη λόγῳ ἀμύνης.

2) Ἐμμ.. Μπατίστας, ἐπὶ ἀναιρέσει γενομένῃ ἐνταῦθα, ἀπαλλαγεὶς λόγῳ ἀκαταλογίστου, καθ' ὃ μὴ συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

3) Ν. Ξανθάκης, ἐπὶ ὑπεξαιρέσει γενομένῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀθωωθείς.

4) Κ. Ἀργυρὸς, ἐπὶ βιασμῷ γενομένῳ ἐν Ἀθήναις, ἀθωωθείς.

5) Α. Ντουδάκης, ἐπὶ κλοπῇ γενομένῃ ἐν Ἀθήναις, καταδικασθεὶς εἰς ἑνδεκάμηνον φυλάκισιν.

— Τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν γράφει ἡ ἐν Χανίοις ἐκδιδομένη ἐφημερὶς «Κρήτη» κατὰ τὴν 8 ὥραν, ἐξερράγη πυρκαϊὰ ἐν τῷ χωρίῳ Δερὲ τῆς Ἐπαρχίας Ἀλικιανοῦ.

Ἐν τῇ ἀπευκταίᾳ ταύτῃ περιστάσει, 545 ἐλαιόδενδρα, 1500 ἄγρια ἐλαιόδενδρα, 100 διάφορα ἄλλα δένδρα καὶ 30 ἐργατῶν ἄμπελος, ἀνήκοντα εἰς ὀθωμανοὺς καὶ χριστιανοὺς ἰδιοκτήτας ἔγειναν παρανάλωμα τοῦ πυρός.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ο ΙΩΣΗΦ ΜΑΡΙΤΣΙΤΣ.

Τῇ 13ῃ μεσοῦντος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ διευθυντὴς τῆς ἐνταῦθα ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας τοῦ Λόϋδ, ὁ δύο φέρων παράσημα τῆς Παπικῆς ἐπικρατείας, ἐν τῆς Ὀθωμανικῆς, δύο τῆς Αὐστριακῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἱππότης τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος Ἰωσὴφ ὁ Μάριτσιτς.

Τὴν λυπηρὰν ἀγγελίαν διέδωκεν ἡ φήμη ταχύπτερος ἀνά τε τὴν Ἑρμούπολιν πᾶσαν καὶ τὴν ἄνω Σῦρον, καὶ συνεκινήθησαν ἀμφότεραι αἱ πόλεις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐπισήμου καὶ ἐναρέτου ἀνδρός.

Εὐθὺς τῇ ἑπομένῃ 14ῃ τοῦ μηνὸς ἡ Νομαρχία Κυκλάδων διὰ τὸ ἄξίωμα τοῦ ἀνδρὸς ἐξέδωκεν ἰδιαίτερον πρὸς κήδευσιν αὐτοῦ Πρόγραμμα. Τῷ ὄντι δὲ τὴν ὡρισμένην ὥραν αἱ ἐν τῷ Προγράμματι ἀναφερόμεναι ἀρχαὶ παρῆσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θανόντος· ἔξωθεν δὲ παρετάχθη ἡ ἐνταῦθα στρατιωτικὴ δύναμις τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ πεζικοῦ μεθ' ἧς ἠνώθη καὶ ἡ ἐκ τῶν πολεμικῶν ἐξελθοῦσα πλοίων. Καὶ ἡγεῖτο μὲν ὁ τῶν Καθολικῶν κλῆρος σύμπας μετὰ τοῦ Σ. Καθολικοῦ Ἐπισκόπου ψάλλοντες τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, συνώδευε δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον Ἱερατεῖον. Μετὰ τούτους ἠκολούθει ὁ φέρων τοῦ νεκροῦ τὰ παράσημον ἀξιωματικὸς, καὶ εἵπετο τὸ νεκροφόρον φέρετρον, τὰς ταινίας κρατούντων τοῦ Νομαρχεύοντος Γραμματέως, τοῦ Προξένου τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· περιεστοίχιζον δ' αὐτοὺς αἱ λοιπαὶ Διοικητικαὶ καὶ Δημοτικαὶ ἀρχαὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων, καὶ λαοῦ πλῆθος ἄπειρον. Διὰ δὲ τῆς παραλίας καὶ τῆς ἀγορᾶς ἡ νεκρικὴ συνοδεία διελθοῦσα, ἐναπέθηκε τὸν νεκρὸν εἰς τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῶν Καθολικῶν, ὅπου ψαλείσης τῆς προσηκούσης ἀκολουθίας, ἐξεφωνήθη παρὰ τοῦ Σ. τῶν Καθολικῶν Ἐπισκόπου σύντομος ἐπιτάφιος, ἐξυμνῶν τὰς ἀρετὰς τοῦ μακαρίτου. Σύμπας πάλιν ὁ λαὸς ἀκολούθως διὰ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς πλατείας ἀνῆλθον εἰς τὸ τῶν δυτικῶν νεκροταφεῖον, ἔνθα ἐνεταφιάσθη ὁ νεκρὸς, ἀποδοθεισῶν αὐτῷ τῶν νενομισμένων τιμῶν.

Ὁ μακαρίτης Ι. Μάριτσιτς γεννηθεὶς πρὸ 64 περίπου ἐτῶν ἐν Σπαλάτρῳ τῆς Δαλματίας ἐξεπαιδεύθη ἐν Τεργέστῃ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸν ναυτικὸν βίον, χρηματίσας κατ' ἀρχὰς διευθυντὴς ἀτμοπλοίων παρὰ τῇ ἀτμοπλοϊκῇ ἑταιρίᾳ τοῦ Λόϋδ.. Διὰ δὲ τὸν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ζῆλον καὶ τὴν χρηστότητα αὐτοῦ, προήχθη ἐνωρὶς διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πρακτορείου τῆς εἰρημένης ἑταιρίας. Ἐξ Ἀλεξανδρείας μετετέθη ὡς Πράκτωρ ἐπίσης εἰς Πειραιᾶ, καὶ ἐκεῖθεν τῷ 1848 εἰς Ἑρμούπολιν, ἔνθα νυμφευθεὶς ἀποκατεστάθη, καὶ διέμενεν ἔκποτε ὡς Διευθυντὴς τῆς αὐτῆς τοῦ Λόϋδ ἑταιρίας, διατελῶν συγχρόνως καὶ γραμματεὺς τοῦ ἐνταῦθα Αὐστριακοῦ προξενείου μέχρι τοῦ 1870, καὶ γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἄχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ πασῶν τῶν ἐν Τεργέστῃ ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν.

Εὐγενὴς τὴν συμπεριφορὰν ὁ μακαρίτης Ἰωσὴφ, καὶ ἀκριβὴς περὶ τὴν τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν, ὑπῆρξεν ὡς δημόσιος μὲν ἀνὴρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀμεροληψίας τύπος, πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις προθύμως παρασχὼν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν ἐν γένει, καὶ ὅσον ὀλίγοι τῶν εἰς τοιαύτας θέσεις εὐδοκιμήσας καὶ χρησιμεύσας. Διὸ καὶ ἐτιμήθη μὲν ὑπὸ τῆς Παπικῆς Ἐπικρατείας διὰ δύο παρασήμων, ἐτιμήθη δ' ὡσαύτως ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς καὶ τῆς Αὐστριακῆς. Πρὸ πάντων ὅμως αἱ κατὰ καιροὺς Ἑλλ. Κυβερνήσεις πλείστας ἔλαβον ἀφορμὰς, ὅπως ἀπονείμωσι τῷ ἀνδρὶ τὰς δεούσας εὐχαριστίας, καὶ τέλος ἀπενεμήθη αὐτῷ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν τὸ χρυσοῦν παράσημον, καὶ ἐγένετο Ἱππότης τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Ἀλλὰ καὶ ὡς φίλος καὶ ὡς οἰκογενειάρχης δυσαναπλήρωτον κατέλιπεν ὁ μακαρίτης κενὸν ἐν τῷ τόπῳ, διότι ἡ περὶ πάντας μειλίχιος αὐτοῦ καὶ εὐγενὴς συμπεριφορὰ, ἡ εὐθύτης καὶ ἡ εἰλικρίνεια αὐτοῦ, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ λεπτότης, ἡ εὐσέβεια καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐλεημοσύνη ἅτινα κοσμοῦσι καὶ ὅλην αὐτοῦ τὴν Σ. οἰκογένειαν, καὶ καθιστῶσι τὸν οἶκόν του Ἀβραὰμ οἶκον, πάντοτε πάντων τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην ἐκίνουν.

Διὰ ταῦτα ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ συνεκινήθη πᾶσα ἡ Σῦρος, ἐξεδηλώθη δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη διὰ τῆς πανδήμου λύπης καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ κηδείας, ἣν ἐλάμπρυνον μὲν τὰ παράσημα καὶ ἡ λοιπὴ ἐπίσημος παράταξις, ἐφαίδρυνον ὅμως μᾶλλον ἡ γενικὴ κατήφεια τῶν προσώπων καὶ ἡ συρροὴ τοῦ λαοῦ ἡ μέχρι τοῦ τάφου τὸν νεκρὸν παρακολουθήσασα, καὶ δι' ἀνυποκρίτων δακρύων μαρτυροῦσα τὴν καὶ πέραν τοῦ τάφου τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρὸς συνοδεύουσαν ἀρετήν. Χύνοντες καὶ ἡμεῖς θαλερὸν δάκρυ συλλυπούμενοι τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ μακαρίτου, καὶ εὐχόμενοι ὅπως ὁ Δημιουργὸς καταπέμψῃ αὐτῇ ἄνωθεν παρηγορίαν, ἐπιβοῶμεν, αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἐναρέτου ἀνδρὸς Ἰωσήφ!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Περὶ τοῦ Λαοῦ τῆς νήσου Κρήτης Διατριβὴ Κωνστ. Ἀργυροπούλου 1875.

Ἐν εἴδει διατριβῆς συνέταξε τὴν ἀνωτέρω πραγματείαν, ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Βύρωνι», καὶ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ὁ γραμματεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κ. Κ. Ἀργυρόπουλος.

Γνωστὸς ἐπὶ πατριωτισμῷ ἐν γένει, καὶ ἐπὶ φιλοκρητισμῷ ἰδίως, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, συνέταξε σύντομον μὲν, ἀλλὰ περιεκτικὴν ἱστορίαν τῆς μεγαλωνύμου Κρήτης, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, κατορθώσας νὰ συμπεριλάβῃ ἐν σμικρῷ πλεῖστα ἱστορικὰ γεγονότα, καὶ νὰ ἐναποταμιεύσῃ πολλὴν ὕλην ἐντὸς ὀλιγοσελίδου βιβλίου. Τὰ γεγονότα ἐκφράζονται μετὰ σαφηνείας καὶ ἀκριβείας, δὲν εἶναι δ' ἐστερημένη καὶ δραματικοῦ ἡ ἀφήγησις· διότι καὶ τῆς ὅσον ἡρωϊκῆς, τόσον καὶ ἀτυχοῦς Κρήτης ἡ ἱστορία, εἴπερ τις καὶ ἄλλη, εἶναι δραματικὴ, καὶ ὁ φιλοκρὴς συγγραφεὺς τοῦ βιβλιαρίου παθαίνεται διηγούμενος, καὶ τὰς συγκινήσεις αὐτοῦ μεταδίδωσιν εὐχερῶς τῷ ἀναγνώστῃ. Τὸ βιβλιάριον ἀφιερωμένον μὲν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῷ κ. Ν. Α. Μαυροκορδάτῳ, τιμώμενον ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, προωρισμένης πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνεγερθησομένου μνημείου τοῦ φιλέλληνος λόρδου Βύρωνος, καὶ πωλούμενον ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Ι. Χούμη, συνιστῶμεν τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, καὶ ἰδίως τοῖς Κρησὶ καὶ τοῖς τῶν Κρητῶν φίλοις.

Ἡ οἰκογένεια ΙΩΣΗΦ ΜΑΡΙΤΣΙΤΣ, ἀπέναντι τῆς πανδήμου ἐκδηλώσεως ἐκ μέρους τῶν φίλων καὶ κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν αἰφνίδιον καὶ ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς, πρώτιστον αὐτῆς καθῆκον θεωρεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς ἅπαντας τοὺς συμμερισθέντας τὴν συμφορὰν αὐτῆς.

Ἑρμούπολις τῇ 14 8βρίου 1875.

(ἐκ τῆς οἰκίας τῆς οἰκογενείας Μάριτσιτς.)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη ὁ ΠΕΜΠΤΟΣ τόμος τοῦ **ΑΡΧΟΝΤΟΣ** ΤΟΥ **ΚΟΣΜΟΥ** συνεχείας τοῦ Κόμητος Μόντε Χρίστου μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. Εὑρίσκεται δ' ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΧΟΥΜΗ

πωλούμενος ἀντὶ δραχμῶν Β. Δ. δύο. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκδίδεται καὶ ὁ ΕΚΤΟΣ καὶ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ τόμος.

Νέα Δηλοποίησις Πλειστηριασμοῦ

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πρωτοδίκαις καὶ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ Γαυρίου διατελῶν δικαστικὸς κλητὴρ Γεώργιος Γ. Μαμάης δηλοποιεῖ ὅτι.

Ἐπειδὴ ὁ πλειστηριασμὸς τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 110 καὶ ἀπὸ ἕνδεκα Σεπτεμβρίου 1875 ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐμοῦ τοῦ κλητῆρος ἀναφερομένων ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου Ἰωάννου Δήμα Λουκίσα, καὶ ὑπὲρ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ Ἀλεξ. Ἀθαν. Μπαμπούση κατοίκου ἐνταῦθα, ὁ προσδιορισθεὶς διὰ τῆς ἀπὸ δεκαπέντε Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους δηλοποιήσεώς μου πλειστηριασμοῦ, διὰ τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους δὲν ἐνηργήθη ἕνεκα ἐλλείψεως φύλλου τῆς ἐφημερίδος ἕνεκα τούτου ἀναβάλλεται οὗτος διὰ τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν ὅστις θέλει γίνει ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Εἰρηνοδίκου Γαυρίου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ἔξωθεν τοῦ ἐντὸς τῆς Κωμοπόλεως Γαυρίου κειμένου Καφενείου τοῦ Κωνστ. Πέτσα ἀρχομένου τούτου ἀπὸ τῆς δεκάτης ὥρας π. μ. καὶ περαιουμένου τὴν 12ην ὥραν τῆς μεσημβρίας.

Ἐγένετο ἐν Γαυρίῳ τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου 1875.

Ὁ κλητὴρ
Γεώργιος Γ. Μαμάης

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν, Γαύριον αὐθημερὸν
Ὁ κλητὴρ
Γεώργιος Γ. Μαμάης.

ΤΥΠΟΙΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ.»